

Pieseň

Ako ten motýľ ihravý,
ako ten kvietok voňavý,
ako ten motýľ na svete,
také je šťastie vo svete.

Sladká noc kvietok orosí,
vetriček vôňu roznoší.
Uvädné kvietok soľatý,
a motýľ sa viac nevráti.

Zatíchnu krásy stratené,
ostane srdce zradené,
s večerným smútkom topoľa,
a z šťastia hrst' len popola.

Úzkosť

Zas našla si ma jedom žihadla,
ty tieseň hrôzy v bezkrvnosti čias,
znova ti vlhčím smrťou vahadlá,
a dávam všetko čo len bolo z nás.

Všetko ti dávam trýzeň mučivá,
ostatnú miazgu z kostí vytočiac,
z mála čo mal som nič už nezbýva,
ni slzy k plaču neostáva viac.

Jak biedny žobrák v smutnej starobe,
plazím sa níž a nižšie schodami,
posledný úsmev oddať žalobe,
než úzkosť dochvie desom zubami.

Sbohom buď život márnosť milená,
vraciam ti svet svoj v zmare povesti,
priepasť sa točí v mozgu šialená,
a zdola vyje šakal bolesti.

Tvoja vlna

Sú spočítané všetky radosti,
už vlna smútku šľahá hrozivá,
už z hĺbokosti des sa ozýva,
a víchrom praská stožiar úfnosti.

To tvoja vlna, tvoja ostatná,
čarovný kvet môj, tvoja hodina.
To kotva puká nádej jediná,
a otvára sa hĺbka závratná.

Ach, ošial' strašný hrôzy útokov,
jak zniesť tú bolesť chladne úskočnú,
už bije čas, už zvonit' započnú,
a srdce doznie nocou hlbokou.

Tak jar sa končí piesňou o mori,
tak zmizne slnce. Nebo hviezdáté,
tak zhasnú sny i bozky rozviete,
a nad láskou sa vlna zatvorí.

Chce odísť

S ľaliou ticha, smútkom pokory,
s voňavým vánkom než deň dohorí,
chce Bože odísť, odísť hovorí.

Kto mi to siaha pri ňom na srdce,
veď ešte nie je k láske nesúce,
ruky sú pevné, bozky horúce.

A on chce len z tepla domova.
Tam, kde búra noci hromová,
šialený prach a zmaru podkova.

Chce ísť a ísť už necnie, netúži,
odvracia tvár jak slnce od ruží.
Ach, šťastie Bože člověk nezdrží.

Chce odísť, odísť už chce mládenec,
dajme mu biele kvety na veniec,
chystajme rakev, kríž a ruženec...

Odvievanie

Jako sa mi strácaš krásny s dohľadu,
neodchod' volám, lež ty musíš ísť.
Jak hviezda chvieš sa v smútku západu,
jak ponad vodou javorový list.

Kde ste vy dni a noci prelestné,
svedkovia mĺkvi, sladkí, májoví,
milosti vraciam smutné bolestné,
a srdcom bijem o kraj zvonový.

Odvievaj chvíľa radosť vystretú,
jak lístok malý nocou do rieky,
veď čože láska ešte zmôže tu,
keď dokonávam v ňom a naveky.

Poznanie

Obhliadač mŕtvol, blázon starý,
zakrepči v smiechu vyschlou kostrou,
zbojníci čierny na chotári,
ráč vydať srdce, tu sú máry,
ráč vydať navždy zlatý ostrov.

Čo si to sníval naháč v chrastí,
keď je tak jasná pravda holá,
domudruj teraz na peľasti,
jak červ si hryzie hniezdo v šťastí,
jak hrobu hlasom šťastie volá.

Dovŕtaj možnosť úbohosti,
do tmy sa zabor nebožiecom,
vychrchli lásku bez milosti
a v žertvu zapál mrzké kosti,
aby sa zdalo že si svätcom.

Oči si vylúp, nedozrely,
ni na piad' dlhšie vlastnej štice
a blesy výšok zhrdzavely,
jak zbabelosti ústup smelý,
prázdnom si ľahnúc do očnice.

To je tam sláva víchrom prachu,
Ztliaskaj si človek k výškam dlaňou,
spievaj si hymnu vône v pachu,
z márnosti vŕtaj hlúposť vzmachu
a krvavú plať slávu daňou.

Čas padá, hru len hrajme,
chotár sa černie nočným prachom,
do vzdoru pomstou nasadajme

a zapíjajme, zabíjajme,
minútu, ktorá drví strachom.

Ó bolesť krás a ticho zradné,
meriam vás páľou snov a psoty,
meriam vás diaľky bezvýhladné,
a cez dni jako zuby zadné,
rútim sa níž do prázdnoty.

Kto ma tu ešte láskou spozná,
kto mi tu ešte skrátí chvíľu,
kto mi tu ešte úsmev dozná,
než bolesť stočím jako hrozná,
než ruka drsná siahne k rýľu.

Obhliadač mŕtvol zakry štítom.
skrivené pery žlté z vosku,
nenájdeš srdca v tele sbitom,
nenájdeš slova v čase zhnitom,
nenájdeš viacej bozku k bozku.

Tak bezútešne v smiešnej zbroji,
budeš sa túlať strácať v mále,
dohárať v prachu krvi, boji,
a nikto ťa viac neukojí
a nenájdeš viac pokoj v pále.

Chváľ prúdy stavy vlny večne,
chváľ koráb s ohňom slnca v boku,
chváľ nedoziernosť v nekonečne,
chváľ šibeň, kríž a cesty priečne
a spievaj sláva do útoku!

Čo ti je človek, choď si s málom,
zem planéta ti k službám ráči,
aká to česť byť tvorstva kráľom,
ducha si dotlč v smiechu žiaľom
a sladkosť dožni tancom v plači.

Obhliadač mŕtvol, troska padlá,
jako tu padám, padáš radom,
jak smiešne hľadieť do zrkadla,
úzkostná iskra v klame slchládlá,
tvár pierota s božím hadom.

Neklesaj, ešte vystačím,
ešte som nedal celú ranu,
ešte je chvíľka, smiech svoj pime,
smiech v ošúchanom starom rýme,
obhliadač pime krv a hanu.

Za seba pime v hrôze desu,
za oči, oči, oči smutné,
za rakev ktorú zajtra nesú,
za krásy, ktoré viac už nie sú,
čo sobral čas, jak vody mútne.

Už klope ráno, zvony zvonja,
neklamte, iba noc sa stáča,
postavy čierne hlavy klonia,
už ma viac dni tu nedohonia,
starého blázna obhliadača.

Spomienky stratím bez návratu,
vyvanie jako mesiac bledý,
nik nepocíti moju stratu,
dozriem to v sebe iba ja tu,
len trocha sĺz a trocha biedy.

Dotliem jak úsmev čo mi vzali,
spoznám len radosť ktorej nieto,
len moja tieseň sa tu zmáli,
len moja láska sa tu spáli,
len moja jar a moje leto.

Obhliadač mŕtvol, blázon starý,
dopíjaj smiech svoj biedny, malý,
koniec sa blíži, tu sú máry,
už padly kocky na chotári,
a zbojník tma sa valí, valí.

Pieseň júnová

Tie schody kamenné,
tá cesta krížová,
tie rána nezmenné,
ísť a ísť odznova.

S tým blenom na pere,
s tou láskou bez moci,

do dňa a vo viere,
a zo dňa do noci.

A z noci do rána,
bralami horúčky,
a noc ma predháňa,
i s tebou malučký.

Krídla si rozpína
do tmy a priepasti,
kde pieseň počína,
žalostná o šťastí.

Tá priepasť hlboká,
tá pieseň boľavá,
tá rana do boka,
tá rana krvavá.

Usínanie

Potichu, tichšie sklopte do snov oči,
je nedeľa a poludnie sa blíži,
čas zaskočil nás kľúčom tiesne točí,
a večnosť visí na drevenom kríži.

Nerušte anjelíčka,
chce sladko spať,
len spi, dieťa spi-
tu otec ti je, mať.

Potichu, tichšie srdce v hrudi,
to v tvári sa len úsmev budí.
To usnívajú očičká,
to usníva i ručička.

Už sa mu sníva, v ráji hrá si,
a jak by chcel ešte pojať dychom,
rozviate vône hry a krásy,
vlňa sa dvihne pod košieľkou.

A potom dolu, dolu klesá,
už spí, už spí a nepohne sa.
len večnosť hľadá nad postieľkou
a oči, oči na nebesá.

Je hlávka trocha naklonená,
je pera trocha otvorená,
je líčko trocha bledšie viacej
a večný úsmev v tvári spiacej.

Tichunko, tichšie, ešte tichšie,
priložte ruku k rane

Kriste Pane.

De profundis

Na šalmaj krutú točím sbité kosti,
žobrácku pieseň pískam úbohosti,
niet plaču slz, už iba soľ zrak páli,
niet slova viacej, iba vytie v žiali.

Zachríple prosby vyschlou perou kanú,
k oblohe dvíham v boku hroznú ranu,
za úsmev detský, zaškrtený vpoly,
za trocha biedy, narodenej v bôli.

Hlas krvi mojej, vlastného kus tela,
za malú rúčku ktorá zmeravela,
za jeho tvár a hlas a žiar i oči,
z ktorých už nikto sladkosť nevytočí.

Ostáva des, len nekonečné stony,
žaloba strašná, jako nočné zvony.
Žobrácka pieseň v prachu úbohosti,
truhlička, truhla a v nej iba kosti.

Ľalia

Kvietoček biely, smútok môj,
ľalia, ľalia,
dobyť štít môj pri mne stoj.
Už skončený je celý boj,
noc prázdna čerňou zavýja,
na biely lupeň- ľalia.

Ľalia, moja ľalia,
ozdoba záhrad v pokoji.
Poslíček tichý do mesta,
ostatný pozdrav po boji,

ostatný úsmev slnenčný,
už si ho hrobár navíja,
na nápev rýľa úsečný,
ľalia.

Ľalia v žiari voskovic,
smútok môj s čiernym zamatom,
ľalia vôkol bielych líc,
smútok môj v lôžku ustlatom.

Ľalia v bledej ručičke,
smútok môj v bielej truhličke.
Ľalia biela do jamy,
strašlivá noc je před nami.

A ja tu padám do ticha,
s milou jak rosa s kalicha,
noc prázdna čerňou zavýja
a ty sa strácaš naveky,
synáčik, biela ľalia.

Bez návratu

Zahodiť prasklý štít a prilbu, skloniť hlavy,
vypustiť z ruky meč a padnúť pozpiatky,
bez slova pokorne srazený na krvavý
prach šípom odzadu pomedzi lopatky.

Vystrieť si skrahlú tvár, po boji v nebo mračné,
o milosť neprosiť, ni pomstou nevzblčať.
Na srdce zavolať si iba šelmy lačné,
a víchre do noci sny mŕtve odhučať.

A vyzliecť z panciera si dodrúzgané kosti,
šedivou nahotou než pokoj uhostí,
zapáliť za sebou túh spráchnivelé mosty,
prachom sa strácajúc cez sita úzkosti.

V náručie súmrakov sa neoddať ni jasu,
volania útešeným ni tiesni do piesne,
necítiť dotyku spomienky túch ni hlasu,
až brána hrmotná výkrikník zaplesne.

Po boji

Tak zrovna jako o skončenom boji,
keď mŕtvi spia a tichá noc sa chýli,
s úsmevom zo snov hnúť sa nieta sily,
hoc ktosi známy pred dverami stojí.

Neklope, volám nejde nezazvoní,
to čujem šelest iba svojho zdania,
to čiapočka len s vešiaka sa skláňa
a cez stoličku kabátik sa kloní.

Na stole knihy, písanky a perá,
nik nezasadne, čiarky nenakreslí,
v kútiku hračky čo sem roky niesly
a postielenka zrovna jako včera.

Len oči vlhčie, trocha znavenejšie,
len ticho mĺkve trocha viacej ruší,
len srdce ťažké trocha viacej búši
a leho líčka belšie, sú belšie.

Tak zrovna jako po skončenom boji,
keď mŕtvi spia a tichá noc sa chýli,
náručie vystrieť, zvolať nieta sily,
hoc ktosi drahý před očami stojí.

Nikdy viac

To západ nekrváca na storočnej veži,
v žalobe zvonov slzou žobráckou,
to moja úzkosť bezútešná beží
do noci s hroznou otázkou.

Volanie márne do tmy a prázdna,
márne volanie
noc hlboká je cesta srážna,
Bože môj, čo mi ostane?

Sny spŕchnu, kroky smyje čas,
spomienky večný zastrie boj
a stíchne hlas, tvoj sladký hlas,
čo ostane mi Bože môj?

Padá, padá ruka s liac,
ostal mi pásik jazvy špiacej,
tichučké, tiché nikdy viac,

strašlivé nikdy viacej.

Návšteva

Zvečera prišiel smutný hosť,
smutný hosť s hlavou sklonenou.
V ukrytom hniezde vyplašil sa drozd
a triesol vetvou zelenou,
cyprusovou vetvou zelenou.

Chvostíkom mával, zvedavo sa díval,
a ozeral sa placho pozpátky,
kde drobulinký, drobný zobček
z hniezda zíval.

Ja som stál a smutne som sa díval,
a listoval som staré pamiatky,
ja som stál a drozd mi hlávkou kýval
a nemohol som odolať,
musel som mu zavolať.

Neplaš sa drozd môj pre holiatko malé,
v korune cyprusovej,
to som si prišiel iba vyliať žiale
so starou slzou v tiesni novej.
To hladkám iba hrudky
keď sa k zemi nížim
kryjú mi nezábudky,
neplaš sa drozd môj. Neublížim.

Pozeráš váhavo
a predsa stíš sa znova,
nech večer hviezdny synka ti oveje,
by až sa nad ránom
rozleje zora rubínová
sto ráz bol šťastnejší, než moje nádeje.

Neplaš sa drozd môj.
I ja som mal syna,
i ja som mal šťastie jarných krás,
tu povila ho rodná naša hlina.
A stíchol hlas, ten drahý hlas,
až príde ráno, spievaj pieseň sladkú,
najsladšiu pieseň, pieseň o holiatku.
Ja ti budem spriadať k nápevu,

o šťastí slová u nôh kríža.

Neplaš sa drozd môj,
ruky moje slabé sú-
neublížia.

Ticho

Aké si v kráse prestrašné,
jak v snoch sa úsmev roztratí,
zem biela, nebo oblačné-
čo bolo, už sa nevráti.

Jak bôl sa dvíha tmavý les
a sneh má detskú podobu,
viňa, vidím ešte dnes,
jako ťa kladú do hrobu.

Aký má v tichu strašný hlas,
Niobe mŕtva matka.
Jak letí čas, jak letí čas
a jak je láska krátka.

Mlčanie

Štyri steny, štyri mŕtve steny,
muž a žena- život skrvavený.

Čo tu čakať, nik viac neodvetí,
túžby márne a v nich ktosi tretí.

Čo je láska Bože, čo je láska?
Jak je ťažká ešte tu i hláska...

Šťastie kruté malá slasť i viera,
iba bolesť, bolesť neumiera.

Ticho zvoní úderným kovom,
viem čo myslíš: Nedopoviem slovom...

Ďakujem

Za jeho dar i pieseň nad kolískou,
za prvý úsmev, bozk i slovo sladké,
za prvý krôčik, prvý objem rúčok,

anjelský pohľad očiek milujúcich,
za jeho radosť znásobenú rokmi,
prvý ťah pera slabík potešenie.
Prítulnosť milú s kamarátmi v škole,
i za tie krídla pevnejúce k vzletu,
i za ten smútok jeho chorých očiek,
i za tú silu zniesť ten úder ťažký,
i za tú nádej pukajúcu v tichu,
i za tú vieru nad zavretou jamou,
i za tú lásku spaľujúcu srdce
ktorú si ráčil otcom dať a matkám,
i za to nebo mŕtvym neviniatkam
pokornú bolesť tichú pieseň k rane,
za to všetko toto ďakujem ti Pane.

List jesenný

Až suché strnisko čo ešte ostalo tu,
po klasoch sožatých s kostrbatou tvárou,
sa v brázde prevalí zahaliac brudnú psotu,
vrchnákom pýru a listmi kalendárov,
budem ťa vyváňať spomienkou v kráse biedy,
keď krok ma povedie k samote cestičkou
rozvratu spbierať ťa k úsmevu naposledy,
než s dymom rozplyniem pastierskych ohníčkov,
ty láska stratená v bolestnom usmíerení,
ty ruža zvädnutá pod krížom schýlená,
sbohom buď, po šťastí na smútok spev sa mení,
sbohom buď naveky, krásna, milená.

Epilóg

Sbohom vy kturé rýmy,
kto váš hrod vytuší,
zaklínam srdce nimi,
v snoch pália na duši.

Vlnami škrtia zlými,
krv život vyhluší,
krvavo zneju dni mi,
lvuši, lvuši...